

Tanúságtétel

Negyvenhét évvel ezelőtt születtem egy kicsi Borsod megyei faluban, egyszerű szülők negyedik gyermekeként. Középiskolát Esztergomban a ferenceseknél végeztem, teológiát Nyíregyházán kezdtem tanulni a Görög Katolikus Hittudományi Főiskolán, amit egy év kényszerszünet után, magánhallgatóként végeztem el. Befejezetlenül végződött tanárképző főiskolai pályafutásom is, melyeknek kudarcát, akkor még fel nem ismert alkoholizmusom okozta.

Hosszabb-rövidebb ideig tartó munkahelyeimen alkoholizmusomnak köszönhetően nem álltam meg a helyem. Munkanélküli segélyből, majd többszöri műtéteim /hasnyálmirigy gyulladás/ utáni leszázalékolást követően, rendszeres szociális segélyből tengettem életem.

Miután távoznom kellett a teológiáról, hét évi udvarlás után megnősültem. Két gyermekünk született, mielőtt hét évi házasság után feleségem elvált, mivel nem bírta tovább alkoholista életvitелеmet. Bánatomban egyre többet ittam, személyiségem pedig, torzult. Műtéteim után tovább ittam, nem érdekelt, hogy belehalhatok.

2006. szeptember 12-én, minden megvonási tünet nélkül, csodálatos módon kivette Isten kezemből a poharat. Igaz, már előttem állt bátyám és parochusom példája, akik leányváron szabadultak betegségükből. Tele félelemmel ugyan, megtettem az első lépést gyógyulásom felé, beláttam, hogy saját erőből nem tudok szabadulni az alkoholtól.

Felépülő alkoholistaként hagytam el a Házat, s azóta is az vagyok boldogan. Boldogságomat a következők támasztják alá: tengődő hitem élővé vált, rendeződött kapcsolatom Istennel,- egy tanfolyam elvégzése után lett munkahelyem, s egy fél év elteltével immár oda kerültem dolgozni, ahová vágytam, gyógyulásom helyére, a Házba. Itt igyekszem átadni tapasztalataimat sorstársaimnak, újra élve velük a felépülés folyamatát, együtt keresve a megoldást a lépések elé gördülő problémákra. Mindezekhez járul még két fontos ajándék: itt megismert későbbi feleségem, akivel együtt neveljük négy gyermekünket, közöttük a közös utolsót, józanságom koronáját.

A negyedik csomó

Hosszú évek monoton halkulása,
Viharvert testem ébredése mentén,
Egy nyiladozó élet illat-szirmait
Ringatja, már-nem-remegő karján.

Hova-rohanó elmém révbetérte,
Vágyát tölti vénhedt agyamban,
Míg kifolyó fájdalma dallam-könnyei,
Feltörő öröme ízét keverik.

Katlanában , e fortyogó világnak.
Párommá szépült a mindennapi Béke,
Gyermekünk mosolyába ékesült étek,
Huszonnégy-órás lépteim motor-olaja.

El nem illó olaj, -írja életemnek-,
Beborult egem villámát űző szivárvány,
Végtelenbe futó gyűrűink ékköve,
Megtérő lelkem kordáján a negyedik csomó:
Béke.